

Sygn. akt XI GC 1603/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 2 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dariusz Plewczyński

Protokolant: Agata Trawka

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2019 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa G. K.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powódki G. K. kwotę 2817,92 zł (dwa tysiące osiemset siedemnaście zł dziewięćdziesiąt dwa gr) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 768,74 zł od dnia 11 maja 2018 r. do dnia zapłaty,

- 2049,18 zł od dnia 31 maja 2018 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2142,95 zł (dwa tysiące sto czterdzieści dwa zł dziewięćdziesiąt pięć gr) tytułem zwrotu kosztów procesu.

I GC 1603/18

UZASADNIENIE

Sprawa rozpoznawana była w postępowaniu „zwykłym”

Pozwem z dnia 22 sierpnia 2018 r. powódka G. K. wniosła przeciwko (...) spółce akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 2817,92zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 9 maja 2018 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż dnia 9 kwietnia 2018 r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki H. nr rej. (...) należący do W. T.. Sprawca zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową na podstawie ważnej polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z (...) SA w W.. Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody pozwanej. W. T. dokonał w warsztacie powódki naprawy pojazdu za kwotę 10743,18zł. Na czas naprawy wynajął pojazd zastępczy za kwotę 2049,18zł. Poszkodowany zawarł z powódkę umowę cesji wierzytelności, na podstawie której przelał na powódkę wierzytelność przysługującą mu z tytułu zdarzenia w stosunku do (...) spółki akcyjnej w W..

Nakazem zapłaty z dnia 22 sierpnia 2018 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwane towarzystwo ubezpieczeń wniosło sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając nakaz w całości wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zakwestionował koszt naprawy wskazując, iż wypłacone dotychczas odszkodowanie w pełni rekompensuje szkodę, gdyż istniała możliwość dokonania naprawy za taką kwotę. Pozwany zakwestionował też koszt najmu pojazdu zastępczego oraz żądanie w zakresie odsetek.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 9 kwietnia 2018 r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki H. nr rej. (...) należący do W. T.. Sprawca zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową na podstawie ważnej polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z (...) SA w W.. Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody pozwanej, która przyjęła na siebie odpowiedzialność za przedmiotową szkodę. Pozwana przyznała i wypłaciła początkowo kwotę 3040,85zł tytułem kosztów naprawy. Dopłata odszkodowania z tego samego tytułu dokonana została 24 maja 2018r.

Dowód:

- akta szkody - płyta CD k.53;
- nagranie płyta CD k. 53;
- decyzje pozwanej k.38-39
- druk zgłoszenia szkody k. 36-37;
- przelewy k.16-17
- zeznania świadka S. K. k. 64;
- zeznania W. T. k. 64v-65;

Warsztat powódki jest najbliższym miejscem zamieszkania W. T..

Poszkodowany zlecił powódce powypadkową naprawę pojazdu. Przed naprawą powódka zleciła rzeczoznawcy R. O. oszacowanie zakresu i kosztów naprawy. W sporządzonej opinii rzeczoznawca określił je na kwotę 11061,93zł brutto.

Z tytułu naprawy wystawiona została faktura na kwotę 10 743,18zł. Naprawę wykonano w oparciu o części wskazane na fakturze, przy uwzględnieniu stawki za roboczogodzinę 140zł. Stawka ta potwierdzona jest certyfikatem i nie była kwestionowana przez pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego.

Poszkodowany zawarł z powódką w dniu 13 kwietnia 2018r umowę najmu pojazdu zastępczego marki V. (...) za kwotę 98zł netto (120,54 zł brutto) za dobę. Najem trwał do 30 kwietnia 2018r. Z tego tytułu wystawiona została faktura na kwotę 2049,18zł, którą doręczono pozwanej 30 kwietnia 2018r.

Tego samego dnia poszkodowany zawarł z powódką umowę cesji wierzytelności, na podstawie której przelał na powódkę wierzytelność przysługującą mu z tytułu zdarzenia z dnia 9 kwietnia 2018 r. w stosunku do ubezpieczyciela sprawcy wypadku.

Dowód:

- faktura (...) /G./ (...) – k.8

- faktura (...)/G./ (...) – k.8

-opinia k.10-15

- umowa przelewu z 30 kwietnia 2018r k. 18-19;

- umowa najmu k.58

- zeznania świadka S. K. k. 64;

- zeznania W. T. k. 64v-65;

- akta szkody - płyta CD k.53;

Pismem z dnia 6 czerwca 2018 r. powódka wezwała ubezpieczyciela sprawcy do zapłaty kwoty 3667,89 zł tytułem dalszego odszkodowania. Pozwana nie zmieniła swojego stanowiska.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 6 czerwca 2018 r k.20-22;

- akta szkody - płyta CD k.53;

Hipotetyczny koszt naprawy pojazdu marki H. po przedmiotowym zdarzeniu wynosił 10326,12zł zł brutto (przy stawce 140zł za roboczogodzinę), zaś w przypadku uwzględnienia 10% rabatu w ramach 9692zł.

Uszkodzony pojazd był klasy C, a pojazd wynajęty klasy (...).

Dobowa stawka najmu dla pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego tj. C wynosiła 116-142 zł netto/ doba w rozliczeniu gotówkowym i 122-149zł netto w rozliczeniu bezgotówkowym.

Okres naprawy uzasadniony czynnikami technologicznymi oraz sposobem przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego wynosił 23 dni.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego M. M. k. 78-111, 132-135;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione w przeważającej części.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił art. 822 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w §1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Odpowiedzialność pozwanego towarzystwa ubezpieczeń wynikała również z art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...), zgodnie z którym, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązkiem odszkodowawczym ubezpieczyciela wobec poszkodowanego są objęte wszelkie postaci szkody wyrządzone tej osobie, a więc zarówno szkody na osobie, jak i szkody na mieniu, co wynika z art. 34 ust. 1 powołanej ustawy.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pojazd sprawcy wypadku, w którym doszło do uszkodzenia pojazdu ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Również bezsporna jest osoba poszkodowanego i zawarcie z nim przez powódkę umowy najmu pojazdu zastępczego oraz umowy o naprawę pojazdu. Niezbędność wynajęcia pojazdu zastępczego potwierdził poszkodowany w oświadczeniu i zeznaniach.

Zgodnie z art. 509 §1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast zgodnie § 1 art. 510 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Jeżeli zawarcie umowy przelewu następuje w wykonaniu zobowiązania wynikającego z uprzednio zawartej umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności, z zapisu zwykłego, z bezpodstawnego wzbogacenia lub z innego zdarzenia, ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania (§2). Stosownie do art. 882 §4 k.c. poszkodowany może dochodzić odszkodowania bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy. Jest to samodzielne odrębne roszczenie, które może być przedmiotem obrotu. Fakt nabycia wierzytelności przez powódkę wynika z przedstawionej umowy cesji, a i pozwana nie miała wątpliwości wypłacając powódce część odszkodowania. W ocenie Sądu nie ma żadnych podstaw do podważania skuteczności dokonanego przelewu.

Pozwana wypłaciła dotychczas odszkodowanie w kwocie 9674,46zł brutto z tytułu kosztów naprawy. Spór dotyczy więc nie zasady ale wysokości odszkodowania.

W niniejszej sprawie w zamian za udostępnienie pojazdu zastępczego i naprawę powódka nabyła względem ubezpieczyciela roszczenie o odszkodowanie. Taka forma rozliczenia wynika z treści umowy cesji. Powódka wykonała naprawę i zapewniła poszkodowanemu spokojne korzystanie z pojazdu zastępczego przez cały okres najmu. Poszkodowany w tym zakresie żadnych uwag nie zgłaszał.

Biegły określił niezbędny okres na naprawę pojazdu w ramach likwidacji szkody na okres dłuższy niż rzeczywisty okres najmu 17 dni. W związku z czym przyjęć należy zasadność całego okresu najmu wskazywanego przez stronę powodową. Uszkodzony pojazd był klasy C. Z opinii biegłego wynika, że stawka przyjęta przez powoda tj. 120,54zł (98+vat) mieści się poniżej stawek rynkowych za wynajem tej klasy pojazdu. Żadna ze stron nie zgłosiła uwag, do opinii biegłego w zakresie okresu i stawki najmu. Ustalenia te nie budzą także wątpliwości Sądu. W związku z czym z tytułu najmu zasadna jest kwota 2049zł (17 x 98zł + vat).

Drugim elementem szkody są koszty naprawy pojazdu. Nie ma sporu, że naprawa została faktycznie wykonana przy użyciu części oryginalnych wskazanych na fakturze powódki (k.8). Powódka wyceniła naprawę na kwotę 10 743,18zł. Pozwana zapłaciła dotychczas kwotę 9674,46zł. W ocenie Sądu uzasadniony jest koszt wskazany przez powódkę. Biegły ustalił koszt naprawy na częściach oryginalnych na kwotę 10 326,12zł brutto. Biegły wylicza koszty naprawy czysto hipotetycznie. W praktyce trudno byłoby znaleźć warsztat, który idealnie co do złotych wyliczyłby koszty naprawy na kwotę wskazaną przez biegłego. Koszt wskazywany przez powoda niewiele odbiega od wyliczenia biegłego. Jeżeli biegły ustalając koszty najmu uznał ceny rynkowe +/- wyższe o 10% od średniej to nie ma powodów żeby tutaj zastosować inne kryterium. Nie bez znaczenia jest też fakt, że warsztat powódki był najbliżej miejsca zamieszkania poszkodowanego (wskazał na to W. T. k.65). Jakkolwiek przemieszczanie pojazdu generowałoby koszty przewozu lawetą. Przy wyborze warsztatu istotne znaczenia ma też poziom jego wyposażenia, renoma itp. Wyznacznikiem odszkodowania nie może być więc jedynie cena minimalna usług. W tym miejscu odnieść się też należy do dwóch elementów wpływających na koszty naprawy. Pierwszy to przyjęta przez powódkę stawka za robociznogodzinę w kwocie 140zł. Niezrozumiale jest stanowisko pełnomocnika pozwanej kwestionujące tą stawkę w sytuacji gdy sama pozwana w toku postępowania likwidacyjnego ją uwzględniła (co podkreślił biegły) i w oparciu o nią wyliczyła i wypłaciła odszkodowanie. Niezależnie od tego wskazać należy, że stawka powódki jak wynika z wiarygodnych zeznań świadka S. K. potwierdzona jest certyfikatem, który był przedstawiany ubezpieczycielowi. Drugim elementem jest możliwość uzyskania rabatu. W ocenie Sądu nie ma podstaw do zastosowania pomniejszenia kosztów naprawy z uwagi na rzekomy rabat na części. Informacje o tym powinny być jasne i precyzyjne. W niniejszej sprawie pozwana powołuje się na druk zgłoszenia szkody. Pomijając już nawet fakt, że nie ma jakiegokolwiek dowodu na fakt zaznajomienia

z nim poszkodowanego (lub jego reprezentanta) wskazać należy, że nie ma tam mowy o żadnym rabacie na części. Podobnie w nagranej rozmowie nie ma konkretnych informacji, w szczególności wskazania warsztatów w których rzekomo można naprawić pojazd za wyliczoną przez pozwaną kwotę ani informacji o możliwości nabycia części z rabatem. Trudno też mówić o hipotetycznych rabatach od pozwanej w sytuacji gdy pozwana na początku przyznała i wypłaciła odszkodowanie jedynie w kwocie 3040,85zł, przy której to kwocie nie uwzględniono prawidłowych części, a dopiero po miesiącu dopłaciła kwotę 6633,61zł (k.16-17). Gdyby poszkodowany kierował się pierwotnym wyliczeniem pozwanej, to nie doszłoby do prawidłowej naprawy. Z tego punktu widzenia propozycja zakupu części z rabatem, gdyby faktycznie padła, także nie mogła więc być skuteczna. Dokumenty załączone do sprzeciwu (k.38-39) wystawione zostały na końcowym etapie likwidacji szkody, ich treść nie może być więc pomocna w analizowanym zakresie. W ocenie Sądu powódka pomogła poszkodowanemu w szybkim i sprawnym przeprowadzeniu likwidacji w zakresie naprawy i najmu w ramach cen rynkowych. Poszkodowany zwrócił się do niej jako do podmiotu najbliższego jego miejscu zamieszkania, czym uniknął dodatkowych kosztów (np. holowania do warsztatu partnerskiego powódki). Nie ma podstaw do miarkowania kosztów naprawy, zwłaszcza, że różnica w wyliczeniach jest stosunkowo niewielka. Z tego tytułu powódce przysługuje więc dalsze odszkodowanie stanowiące różnicę między kwotą 10 743,18zł, a kwotą 9674,46zł.

Reasumując, przy uwzględnieniu dokonanej wypłaty 9674,46zł brutto, zasadne jest zasądzenie dalszej kwoty z tytułu naprawy i najmu w wysokości dochodzonej pozwem, która jest niższa niż wynikająca z matematycznego rozliczenia ($2049,18 + (...),18 - (...),46 = (...),90$). Rozliczenie w kwocie brutto zgodne jest z obowiązującymi przepisami i nie było kwestionowane przez pozwaną (pозwana sama tak ustaliła i wypłaciła odszkodowanie).

Odsetki przyznano na podstawie art. 817 k.c. Od kosztów najmu w kwocie 2049,18zł zasądzono je od 31 maja 2018r, gdyż fakturę za najem doręczono 30 kwietnia 2018r, a od kosztów naprawy w kwocie 768,74zł od dnia 11 maja 2018r (szkodę zgłoszono 10 kwietnia 2018r).

Istotne elementy materiału dowodowego omówione zostały we wcześniejszej fazie uzasadnienia. Dla porządku wskazać należy, że Sąd dokonał ustaleń w oparciu o częściowo niesporne twierdzenia stron, dowody z dokumentów, zeznań świadków oraz dowód z opinii biegłego. Autentyczność i treść dokumentów nie była kwestionowana, strony wyprowadzały z nich jedynie częściowo odmienne wnioski. Zeznania świadków Sąd uznał za wiarygodne.

Dowód z opinii biegłego stosownie do utrwalonych w nauce i orzecznictwie poglądów, ze względu na swoją specyfikę może być oceniany przez sąd jedynie w płaszczyźnie poprawności logicznej, zgodności z zasadami doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej (por. Wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2004r, sygn.akt II CK 572/04, Lex nr 151656). Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wyprowadzać własne stwierdzenia (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1990r sygn. akt I PR 148/90 opubl. Lex nr 5319, OSP 1991/11/300, wyrok SN z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87 opubl. PiZS 1988, nr 7, poz. 62, Komentarz do art.278 kodeksu postępowania cywilnego, [w:] Bodio J., Demendecki T., Jakubecki A., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III.). Biegły sporządzający opinię jest stałym i długoletnim biegłym sądowym. Bazując na opinii biegłego Sąd dokonał ustaleń niezbędnych do wydania wyroku.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach stanowi art. 100 zd. 2 k.p.c. , gdyż powódka uległa tylko , co do niewielkiej części odsetek.

Na zasądzone koszty składa się: opłata od pozwu głównego 141zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17zł, wynagrodzenie biegłego 982,98zł, koszty świadka 101,97zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika 900zł. Wysokość kosztów wynagrodzenia pełnomocnika ustalono w wysokości stawki minimalnej tj. na podstawie §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe rozstrzygnięto jak w punkcie III sentencji.

Pozostała część zaliczek zostanie zwrócona powodce po uprawomocnieniu się wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

- (...)

3. (...)

4. (...)

5. (...)